

Sygn. akt I ACa 487/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Suter (spr.)
Sędziowie	:	SO del. Jacek Malinowski SA Grażyna Wołosowicz
Protokolant	:	Anna Bogusławska

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2020 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. W. (1)**

przeciwko **Miastu P.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 28 lutego 2019 r. sygn. akt I C 854/15

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. w punkcie 1 w ten sposób, że w miejsce kwoty 156.702,44 złotych zasądza kwotę 146.232,71 (sto czterdzieści sześć tysięcy dwieście trzydzieści dwa 71/100) złotych, zaś w podpunkcie d odsetki ustawowe zasądza od kwoty 52.487,64 złote;

2. w punkcie 3 w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.454,84 złote tytułem zwrotu części kosztów procesu;

3. w punkcie 4 w ten sposób, że nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Ostrołęce od pozwanego kwotę 4.688,60 złotych, zaś od powódki z zasądzonych na jej rzecz roszczenia kwotę 2.480,51 złotych tytułem nieuiszczonej części kosztów procesu;

II. oddala apelację w pozostałej części ;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.985,48 złotych tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej.

(...)

UZASADNIENIE

Powódka W. W. (1), prowadząca (...) wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazanie pozwanej Gminie Miejskiej P., aby w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty zapłaciła na jej rzecz kwotę 223.529,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami, naliczonymi od wskazanych kwot i dat:

- a) od kwoty 13.325,04 zł - od 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;
- b) od kwoty 47.432,36 zł - od 1 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty,
- c) od kwoty 70.420,80 zł - od 1 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,
- d) od kwoty 92.351,18 zł - od 1 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że prowadzi (...) w P. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 7 września 1991 r. – o systemie oświaty. Podała też, że przedszkole jest dotowane w zakresie bieżącej działalności oświatowej - przez Gminę Miejską P.. Zgodnie z art. 90 ust. 2b tej ustawy dotacje dla niepublicznych przedszkoli przysługują na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 75% ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia. Takie procentowe kwoty dotacji przewidziane zostały w uchwałach Rady Miasta nr (...) z 29 października 2009 r. ze zm. oraz nr (...) z 29 września 2011 r. ze zm.

Następnie powódka zarzuciła, że pozwana gmina błędnie wyliczyła dotację przysługującą jej z tytułu prowadzenia niepublicznego przedszkola. W ocenie powódki przy obliczaniu dotacji za lata: 2010, 2011, 2012 i 2013 pozwany błędnie zaliczył do wydatków ponoszonych w przedszkolach publicznych jedynie wydatki określone w rozdziale 80104 uchwał budżetowych. Tymczasem do podstawy obliczania dotacji - oprócz wydatków z rozdziału 80104 - powinien był przyjąć także wydatki z rozdziału 80146 - doksztalcanie i doskonalenie nauczycieli w przedszkolach funkcjonujących, jako jednostki samodzielne, wydatki z rozdziału 80148 - stołówki szkolne i przedszkolne w przedszkolach funkcjonujących, jako jednostki samodzielne, wydatki z rozdziału 80195 - pozostała działalność w przedszkolach funkcjonujących, jako jednostki samodzielne oraz wydatki z rozdziału 80114 - zespoły obsługi ekonomiczno-administracyjnej szkół.

Zdaniem powódki, pominięcie tych wydatków w podstawie obliczania dotacji stanowi naruszenie zasad określonych w art. 90 ust. 2b i 2d ustawy o systemie oświaty, albowiem przy uwzględnieniu prawidłowych danych do wyliczenia dotacji za lata: 2010, 2011, 2012 i 2013 należy przyjąć:

- a) sumę wydatków z rozdziałów: (...), (...), (...), (...) i (...)

- w 2010 r. – 1.879.181,60 zł

- w 2011 r. – 1.969.429,04 zł

- w 2012 r. – 2.084.318,42 zł;

- w 2013 r. za okres styczeń-sierpień – 2.106.096,87 zł i za okres wrzesień-grudzień -

2.031.022,87 zł;

- b) liczbę uczniów:

w 2010 r. – 2.234 dzieci (u powódki - 62); w 2011 r. – 2.303 dzieci (u powódki 278); w 2012 r. – 2.448 dzieci (u powódki 408); w 2013 – 2.479 dzieci (u powódki z rozdzieleniem na okresy: od stycznia do sierpnia 300 dzieci i od września do grudnia 146 dzieci).

c) wysokość dotacji w przeliczeniu na jedno dziecko powinna kształtować się w poszczególnych latach odpowiednio: w 2010 r. - 630,88 zł, w 2011 r. - 641,37 zł, w 2012 r. - 638,58 zł, w 2013 r.- za okres od stycznia do sierpnia - 637,19 zł, za okres od września do grudnia - 614,29 zł.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu.

W pierwszej kolejności pozwana zakwestionowała możliwość dochodzenia roszczeń na drodze sądowej w postępowaniu cywilnym. W jej ocenie, przedmiotowa sprawa skierowana przeciwko jednostce samorządu terytorialnego o uzupełnienie dotacji udzielonej z jej budżetu, jako wywodząca się z prawa finansowego, pozostaje poza sferą prawa cywilnego. Co więcej, przyznanie dotacji ze środków publicznych należy do czynności z zakresu administracji publicznej.

Następnie pozwany, odnosząc się już merytorycznie do żądania pozwu, zarzucił, że roszczenie jest nieuzasadnione i bezpodstawne. Nie zgodził się ze stanowiskiem powódki, że dotacja została nieprawidłowo wyliczona. Zakwestionował zaprezentowaną przez powódkę metodologię ustalenia wysokości tej dotacji wskazując, że wyliczenie dotacji przez powódkę przy przyjęciu liczby dzieci „uczęszczających”, w oparciu o wpis obecności w dzienniku lekcyjnym, jak również przyjęcie nieprawidłowej wysokości wydatków bieżących przedszkoli i dochodów przedszkoli, jest nie tylko niezgodne z przepisem art. 90 ust. 2 b ustawy o systemie oświaty, ale też prowadzi do błędnego wyliczenia dotacji, a wysokość dotacji ustalona w pozwie jest nieprawidłowa i zawyżona. W ocenie pozwanego powódka nieprawidłowo zinterpretowała przepis art. 90 ust. 2 b ustawy o systemie oświaty przyjmując do wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych sumę wydatków zaplanowanych w rozdziałach: (...), (...) i (...) zaprezentowanych w sprawozdaniach (...) oraz wyliczone współczynnikiem, wydatki przypadające na przedszkola publiczne z wydatków ogółem poniesionych na zespoły obsługi administracyjnej – rozdz. 80114 i stołówki szkolne i przedszkolne - rozdz. 80148. Pozwany zaznaczył również, że dotacja dotycząca roku 2013 została wyliczona na podstawie wskazanej wyżej ustawy - w brzmieniu przed jej nowelizacją, gdyż od 1 września 2013 r. zmienione zostały zasady jej naliczania. Zgodnie z obowiązującym przepisem, dotacje dla niepublicznych przedszkoli przysługują w wysokości nie niższej niż 75 % ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia, pomniejszonych o opłaty za korzystanie z wychowania przedszkolnego oraz za wyżywienie, które stanowią dochody budżetu gminy. Zdaniem pozwanego, treść znowelizowanego przepisu nie rozstrzyga o tym czy chodzi o dochody zaplanowane (analogiczne do wydatków bieżących), czy też faktycznie uzyskane z wymienionych tytułów. Jednakże po dokonaniu analizy zmienionych przepisów, pozwany uważa, że zakres znaczeniowy pojęcia: „opłat za korzystanie z wychowania przedszkolnego oraz za wyżywienie, stanowiące dochody budżetu”, nie może być rozumiany w oderwaniu od poprzedzającego je w tym samym zdaniu stwierdzenia, dotyczącego ustalonych w budżecie danej gminy wydatków. Tak, więc w związku koniecznością odniesienia wydatków/dochodów do tej samej płaszczyzny, nie jest możliwym uznanie, że chodzi w tym przypadku o dochody rzeczywiście osiągnięte, lecz chodzi o dochody zaplanowane w uchwale budżetowej. Dlatego też wydatki bieżące należy pomniejszyć o kwotę 118.700 zł, tj. kwotę planowaną wykazaną w sprawozdaniach (...) Na rozprawie w dniu 12 lipca 2018 r. pełnomocnik pozwanej dodatkowo podniósł zarzut przedawnienia odsetek żądanych od dotacji należnych za lata 2010 i 2011.

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2019 roku Sąd Okręgowy w Ostrołęce zasądził od pozwanego Miasta P. na rzecz powódki W. W. (1) kwotę 156 702,44, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od wyszczególnionych kwot i dat do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części, zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5 336,07 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Ostrołęce kwotę 7 169,11 zł tytułem zwrotu części wynagrodzenia biegłego pokrytej tymczasowo ze środków Skarbu Państwa oraz nieuiszczonej przez powódkę części opłaty sądowej od pozwu.

Sąd Okręgowy ustalił, iż powódka W. W. (1) prowadzi działalność usługową pod firmą(...) w P.. Placówka prowadzona przez powódkę została wpisana do ewidencji niepublicznych szkół i placówek oświatowych, prowadzonej przez Burmistrza P., w dniu 20 sierpnia 2010 r.

W dniu 29 października 2009 r. Rada Miejska w P. podjęła uchwałę Nr (...)w sprawie trybu udzielenia i rozliczania dotacji szkołom i przedszkolom niepublicznym prowadzonym przez osoby fizyczne i osoby prawne inne niż jednostka samorządu terytorialnego oraz trybu i zakresu kontroli prawidłowości ich wykorzystania. Stosownie do treści załącznika nr 1 do uchwały nr (...) dotacje z budżetu miasta P. przysługiwały niepublicznym przedszkolom – w wysokości 75% ustalonych w budżecie Miasta wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia, z tym że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości 100% kwoty przewidzianej na niepełnosprawnego ucznia przedszkola i oddziału przedszkolnego w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez miasto.

W dniu 29 września 2011 r., Rada Miejska w P. podjęła nową uchwałę w sprawie trybu udzielenia i rozliczania dotacji szkołom i przedszkolom niepublicznym prowadzonym przez osoby fizyczne i osoby prawne inne niż jednostka samorządu terytorialnego oraz trybu i zakresu kontroli prawidłowości ich wykorzystania. Tak jak poprzednio, określono, w załączniku nr 1 do uchwały, że dotacje z budżetu miasta P. przysługują niepublicznym przedszkolom – w wysokości 75% ustalonych w budżecie Miasta wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia, z tym że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości 100% kwoty przewidzianej na niepełnosprawnego ucznia przedszkola i oddziału przedszkolnego w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez Miasto.

Miasto P. w budżecie na 2010 r. w rozdziale 80104 zaplanowało wydatki na utrzymanie obu przedszkoli publicznych w wysokości 1.802.950 zł, zaś na wydatki majątkowe w tych przedszkolach kwotę 14.800 zł. Nadto w wydatkach zapisanych w rozdziale 80146 (doksztalcanie i doskonalenie nauczycieli) na przedszkola publiczne przypadała kwota 6.000 zł, zaś w wydatkach zapisanych w rozdziale 80195 (pozostała działalność) na przedszkola publiczne przypadała kwota 17.600 zł. Z wydatków zapisanych w rozdziale 80114 (zespoły obsługi ekonomiczno-administracyjnej szkół) na przedszkola publiczne przypadała kwota 31.296,88 zł, natomiast z wydatków zaplanowanych w rozdziale 80148 (stołówki szkolne i przedszkolne) na utrzymanie przedszkoli publicznych przeznaczono kwotę 36.134,72 zł. Środki zgromadzone na wydzielonym rachunku w planie dochodów, jak i w planie wydatków wyniosły 198.000 zł. Podstawę ustalenia dotacji dla przedszkoli niepublicznych w 2010 r. stanowiła kwota 2.077.181,60 zł. Do przedszkoli publicznych 2010 r. zapisano 2.685 dzieci. Zatem z zaplanowanych wydatków na utrzymanie przedszkoli publicznych na jedno dziecko uczęszczające do takiego przedszkola przypadała kwota 773,62 zł. Stąd dotacja na jedno dziecko zapisane do przedszkola powódki przypadała kwota 580,22 zł. Łączna dotacja należna powódce za 2010 r. uwzględniająca liczbę dzieci (62) zapisanych do jej przedszkola stanowiła kwotę 35.973,54 (2.077.181,60 zł : 2.685 x 0,75 x 62). Pozwany wypłacił powódce dotację w wysokości 25.789,52 zł, stąd niedopłata za 2010 rok wynosi 10.184,02 zł.

Miasto P. w budżecie na 2011 r. w rozdziale 80104 zaplanowało wydatki na utrzymanie obu przedszkoli publicznych w wysokości 1.874.505 zł zaś na wydatki majątkowe w tych przedszkolach kwotę 12.000 zł. Nadto w wydatkach zapisanych w rozdziale 80146 (doksztalcanie i doskonalenie nauczycieli) na przedszkola publiczne przypadała kwota 6.000 zł, zaś w wydatkach zapisanych w rozdziale 80195 (pozostała działalność) na przedszkola publiczne przypadała kwota 19.253 zł. Z wydatków zapisanych w rozdziale 80114 (zespoły obsługi ekonomiczno-administracyjnej szkół) na przedszkola publiczne przypadała kwota 38.909,97 zł, natomiast z wydatków zaplanowanych w rozdziale 80148 (stołówki szkolne i przedszkolne) na utrzymanie przedszkoli publicznych przeznaczono kwotę 42.761,07 zł. Środki zgromadzone na wydzielonym rachunku wyniosły 228.700 zł. Podstawę ustalenia dotacji dla przedszkoli niepublicznych w 2011 r. stanowiła kwota 2.198.129,04 zł. Do przedszkoli publicznych 2011 r. zapisano 2.733 dzieci. Zatem z zaplanowanych wydatków na utrzymanie przedszkoli publicznych na jedno dziecko uczęszczające do takiego przedszkola przypadała kwota 804,29 zł. Stąd dotacja na jedno dziecko zapisane do przedszkola powódki przypadała kwota 603,22 zł. Łączna dotacja należna powódce za 2011 r. uwzględniająca liczbę dzieci (278) zapisanych do jej

przedszkola stanowiła kwotę 167.694,81 (2.198.129,04 zł : 2.733 x 0,75 x 278). Pozwany wypłacił powódce dotację w wysokości 130.868,50 zł, stąd niedopłata za 2011 rok wynosi 36.826,31 zł.

Miasto P. w budżecie na 2012 r. w rozdziale 80104 zaplanowało wydatki na utrzymanie obu przedszkoli publicznych w wysokości 1.975.890,88 zł. Nadto w wydatkach zapisanych w rozdziale 80146 (doksztalcanie i doskonalenie nauczycieli) na przedszkola publiczne przypadała kwota 6.000 zł, zaś w wydatkach zapisanych w rozdziale 80195 (pozostała działalność) na przedszkola publiczne przypadała kwota 21.211 zł. Z wydatków zapisanych w rozdziale 80114 (zespoły obsługi ekonomiczno-administracyjnej szkół) na przedszkola publiczne przypadała kwota 37.043,01 zł, natomiast z wydatków zaplanowanych w rozdziale 80148 (stołówki szkolne i przedszkolne) na utrzymanie przedszkoli publicznych przeznaczono kwotę 44.173,53 zł. Środki zgromadzone na wydzielonym rachunku wyniosły 183.600 zł. Podstawę ustalenia dotacji dla przedszkoli niepublicznych w 2011 r. stanowiła kwota 2.267.918,42 zł. Do przedszkoli publicznych 2012 r. zapisano 2.930 dzieci. Zatem z zaplanowanych wydatków na utrzymanie przedszkoli publicznych na jedno dziecko uczęszczające do takiego przedszkola przypadała kwota 774,03 zł. Stąd dotacja na jedno dziecko zapisane do przedszkola powódki przypadała kwota 580,52 zł. Łączna dotacja należna powódce za 2012 r. uwzględniająca liczbę dzieci (408) zapisanych do jej przedszkola stanowiła kwotę 236.854,28 zł (2.267.918,42 zł : 2.930 x 0,75 x 408). Pozwany wypłacił powódce dotację w wysokości 190.119,54 zł, stąd niedopłata za 2012 rok wynosi 46.734,74 zł.

Miasto P. w budżecie na 2013 r. w rozdziale 80104 zaplanowało wydatki na utrzymanie obu przedszkoli publicznych w wysokości 2.011.990,08 zł. Nadto w wydatkach zapisanych w rozdziale 80146 (doksztalcanie i doskonalenie nauczycieli) na przedszkola publiczne przypadała kwota 3.000 zł, zaś w wydatkach zapisanych w rozdziale 80195 (pozostała działalność) na przedszkola publiczne przypadała kwota 22.05,92 zł. Z wydatków zapisanych w rozdziale 80114 (zespoły obsługi ekonomiczno-administracyjnej szkół) na przedszkola publiczne przypadała kwota 16.225,81 zł, natomiast z wydatków zaplanowanych w rozdziale 80148 (stołówki szkolne i przedszkolne) na utrzymanie przedszkoli publicznych przeznaczono kwotę 52.855,06 zł. Środki zgromadzone na wydzielonym rachunku wyniosły 195.000 zł. Planowane dochody z tytułu opłat za korzystanie z wychowania przedszkolnego w okresie IX-XII 2013 r. stanowiły kwotę 39.566,66 zł (118.700 zł : 3). Podstawę ustalenia dotacji dla przedszkoli niepublicznych w pierwszych ośmiu miesiącach 2013 r. stanowiła kwota 2.301.096,87 zł. Do przedszkoli publicznych w tych miesiącach zapisano 2.957 dzieci. Zatem z zaplanowanych wydatków na utrzymanie przedszkoli publicznych na jedno dziecko uczęszczające do takiego przedszkola w tych miesiącach przypadała kwota 778,19 zł. Stąd dotacja na jedno dziecko zapisane do przedszkola powódki przypadała kwota 583,64 zł. Łączna dotacja należna powódce za okres I-VIII 2013 r. uwzględniająca liczbę dzieci zapisanych do przedszkola w tym okresie (300) stanowiła kwotę 175.091,92 zł (2.301.096,87 zł : 2.957 x 0,75 x 300). Z kolei podstawę ustalenia dotacji dla przedszkoli niepublicznych w ostatnich czterech miesiącach 2013 r. stanowiła kwota 2.261.530,20 zł. Do przedszkoli publicznych w tych miesiącach zapisano 2.867 dzieci. Zatem z zaplanowanych wydatków na utrzymanie przedszkoli publicznych na jedno dziecko uczęszczające do takiego przedszkola w tych miesiącach przypadała kwota 788,81 zł. Stąd dotacja na jedno dziecko zapisane do przedszkola prowadzonego przez powódkę przypadała kwota 591,61 zł. Łączna dotacja należna powódce za okres IX-XII 2013 r. uwzględniająca liczbę dzieci zapisanych do przedszkola w tym okresie (146) stanowiła kwotę 86.375,15 zł (2.261.530,20 zł : 2.867 x 0,75 x 146). Pozwany wypłacił powódce dotację za 2013 rok w łącznej wysokości 198.509,68 zł, stąd niedopłata za 2013 rok wynosi 62.957,39 zł.

Powódka co miesiąc przysyłała stronie pozwanej informacje o ilości dzieci uczęszczających do przedszkola. Zawierały one dane osobowe dzieci, ich numer PESEL oraz miejsce zamieszkania dziecka. W sierpniu przedszkole jest zamknięte. Aby dostać dotację za ten miesiąc powódka wskazywała listę dzieci zgłoszonych w czerwcu.

W 2010 roku pozwany przekazał powódce dotację w łącznej wysokości 25.789,52 zł, w 2011 roku - 130 868,50 zł, w 2012 roku - 190 199,54 zł, zaś w 2013 roku - 198 509,68 zł. Dotacje powódka otrzymywała przelewem, ostatniego dnia miesiąca.

Pismem datowanym na 10 kwietnia 2015 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty brakujących kwot należnej jej dotacji. W piśmie określono 7-dniowy termin na uczynienie zadość temu żądaniu, liczony od dnia odebrania wezwania. Strona pozwana uznała żądanie za bezzasadne i odmówiła zapłaty należności.

W 2013 r. Najwyższa Izba Kontroli przedstawiła informację o wynikach kontroli pod tytułem: „Finansowanie przez gminy przedszkoli publicznych i niepublicznych oraz wykonywanie przez te placówki niektórych zadań w zakresie kształcenia, wychowania i opieki”. Z poczynionych ustaleń wynika, że przeprowadzone w niektórych gminach przez regionalne izby obrachunkowe kontrole wykazały nieprawidłowości odnośnie trybu udzielania dotacji dla niepublicznych przedszkoli. Owe zastrzeżenia dotyczyły m.in. podstawy obliczania dotacji etc.

Krajowa Rada Regionalnych Izb Obrachunkowych przedstawiła w 2014 r. sprawozdanie z działalności regionalnych izb obrachunkowych i wykonania budżetów przez jednostki samorządu terytorialnego w 2013 r. Kontrole zostały przeprowadzone przez wszystkie regionalne izby obrachunkowe - łącznie w 86 jednostkach samorządu terytorialnego, w tym 75 gminach i 11 powiatach. Spośród 171 badanych dotacji udzielonych przedszkolom i oddziałom przedszkolnym (publicznym i niepublicznym), nieprawidłowości nie stwierdzono jedynie w przypadku 4 dotacji, a w pozostałych przypadkach stwierdzono, że ustalanie wielkości dotacji obarczone było błędami, które w sprawozdaniu wyszczególniono.

W ocenie Sądu Okręgowego, dla ustalenia prawidłowości prezentowanych wyliczeń kluczowe znaczenie miała opinia biegłej M. J.. Sąd uznał ją za profesjonalną i wiarygodną – w zakresie przedstawionych wyliczeń rachunkowych. Podkreślić należy, że Sąd podzielił stanowisko biegłej, co do założeń, które legły u podstaw poczynionych obliczeń oraz przedstawionej interpretacji przepisów prawa – przy czym opinia biegłej nie stanowi oczywiście dowodu w zakresie wykładni przepisów prawa; miała ona bowiem w istocie jedynie czysto rachunkowy wymiar. Sąd samodzielnie dokonał analizy przepisów i ich interpretacji stwierdzając, że biegła sporządziła opinię (wariantowo) w oparciu o właściwie zinterpretowane przepisy.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż powództwo W. W. (1) zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu niedopuszczalności drogi sądowej Sąd Okręgowy stwierdził, że roszczenie zgłoszone przez powódkę mogło być dochodzone przed sądem powszechnym. Sąd Okręgowy odwołał się w tym względzie do poglądu wyrażonego na gruncie roszczeń należących do tej samej kategorii, ukształtowanego w nowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego, przytaczając orzeczenia Sądu Najwyższego z 3 stycznia 2007 r., IV CSK 312/06 r., z 23 października 2007 r. III CZP 88/07, z 4 września 2008 r., IV CSK 204/08, z 26 marca 2015 roku V CSK 376/14 i z dnia 14 lipca 2017 r., II CSK 773/16, (LEX nr 2417586. Podkreślił że jest on zbieżny z poglądem wyrażonym w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, wskazując na postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 kwietnia 2012 r., (...) i 522/12. Sąd Okręgowy zaznaczył, że w pełni podziela powyższy pogląd, jako zachowujący aktualność do roszczenia zgłoszonego przez powódkę w niniejszej sprawie.

Dalej Sąd I instancji wskazał, że pomiędzy stronami niniejszego procesu zaistniał spór sprowadzający się do wadliwego obliczenia - zdaniem strony powodowej - i w konsekwencji nieuzasadnionego obniżenia dotacji należnej powódce W. W. (1) na podstawie art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991r. – o systemie oświaty, jako osobie prowadzącej (...)w P.. Spór dotyczył sposobu ustalenia i wypłaty stosownej dotacji za lata 2010 – 2013, w szczególności rodzajów wydatków wliczanych do podstawy ustalenia dotacji, przy czym niesporne były kwoty dotacji faktycznie otrzymane przez powódkę z budżetu Miasta P. za poszczególne lata objęte sporem.

Stosownie do treści art. 90 ust. 2 b ustawy z dnia 7 września 1991r o systemie oświaty (w brzmieniu obowiązującym w 2010 r.) – „ dotacje dla niepublicznych przedszkoli przysługują w wysokości nie niższej niż 75% ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych w przeliczeniu na jednego ucznia, z tym że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na niepełnosprawnego ucznia

przedszkola i oddziału przedszkolnego w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez jednostkę samorządu terytorialnego – pod warunkiem, że osoba prowadząca niepubliczne przedszkole poda organowi właściwemu do udzielania dotacji planowaną liczbę uczniów nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielenia dotacji (...)”.

Sporna pomiędzy stronami pozostawała wykładnia powyższego przepisu, a w szczególności użyte w nim sformułowania: „ustalone w budżecie danej gminy wydatki bieżące ponoszone w przedszkolach publicznych”.

W ocenie Sądu orzekającego, należało przychylić się do interpretacji przedstawionej przez pełnomocnika powódki. Zdaniem Sądu, podstawę naliczenia dotacji dla przedszkoli niepublicznych powinna stanowić wyłącznie taka suma środków, która została zaplanowana (zakwalifikowana) w budżecie jednostki samorządu terytorialnego – jako kategoria wydatków na funkcjonowanie przedszkoli publicznych. Zatem kwota wydatków stanowiąca podstawę obliczania dotacji, o jakiej mowa w art. 90 ust. 2b ustawy, to ogólna kwota wydatków zaplanowanych w budżecie, jako tych, które są ponoszone na utrzymanie jednego ucznia w przedszkolu publicznym. Chodzi, zatem o te wydatki bieżące przedszkoli publicznych, które ponosi gmina i które zostały zaplanowane (przewidziane) na ten cel w jej budżecie. Sąd Okręgowy odwołał się w tym względzie do – w pełni przez ten sąd podzielanego - poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 października 2017 r. wydanym w sprawie IV CSK 732/16, (LEX nr 2408326), według którego, skoro dotacje gminy mają być przeznaczone na realizację określonych zadań (kształcenie, wychowanie i opieka), to dla określenia poziomu dotacji znaczenie mają wszystkie kategorie wydatków ponoszone na realizację wskazanych zadań. Nie ma tu znaczenia sam sposób ich księgowania (wyodrębniania, np. na odpowiednim rachunku, wydzielonym lub specjalnym), czy także sposób (źródło) ich finansowania (np. ponoszenie opłat przez rodziców uczniów). Skoro w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty (...) (Dz. U. z 2013 r. poz. 827) dokonano zmiany treści art. 40 ust. 2b ustawy w ten sposób, że wyraźnie wyłączono z podstawy wyliczania wysokości dotacji opłaty za korzystanie z wychowania przedszkolnego i za wyżywienie (jako opłaty stanowiące dochód gminy), to z pewnością w okresie wcześniejszym ogólna kwota dotacji dla przedszkoli niepublicznych nie mogła być pomniejszana o równowartość wspomnianych dochodów gminy. Miarodajna była bowiem ogólna kwota "wydatków ustalonych" (zaplanowanych wcześniej) na funkcjonowanie przedszkoli publicznych, jako podstawowe kryterium kwantyfikatywne. Nie ma natomiast znaczenia to, czy ustalone (zaplanowane) środki zostaną faktycznie wykorzystane w toku wykonywania budżetu gminy przez osoby zarządzające przedszkolami publicznymi. W przeciwnym razie zostałby naruszony przyjęty w ustawie stały wskaźnik proporcji wydatków z budżetu gminy (75%; kryterium proporcjonalności wydatków).

Sąd Okręgowy z przyczyn wskazanych w wyżej przedstawionym stanowisku Sądu Najwyższego nie podzielił więc zapatrywania pozwanego, kwestionującego dopuszczalność wliczania do podstawy ustalenia dotacji, wydatków wspólnych dla wszystkich placówek oświatowych, zaplanowanych w dziale 801, ale poza rozdziałem 80104 (przedszkola).

W konsekwencji, zdaniem Sądu Okręgowego zasadnym było więc – w ślad za trafnym stanowiskiem powódki - wyodrębnienie spośród tych wspólnych wydatków oświatowych zaplanowanych w spornym okresie w innych rozdziałach działu (...) - ich części (proporcjonalnie – przy uwzględnieniu stosunku liczby dzieci uczęszczających do przedszkola do ogólnej liczby wszystkich dzieci uczęszczających do szkół i przedszkoli publicznych) przypadających na przedszkola publiczne, wobec niewykazania przez pozwanego, że w zaplanowanej kwocie wydatków na przedszkola w rozdziale 80104 mieszczą się także: wydatki na doksztalcanie i doskonalenie nauczycieli, pozostała działalność, zespoły obsługi ekonomiczno-administracyjnej szkół, stołówki szkolne i przedszkolne, środki zgromadzone na wydzielonym rachunku.

Za nieuprawnioną uznał też Sąd I instancji argumentację, że w przepisie art. 90 ust. 2 b ustawy o systemie oświaty mowa jest o ostatecznie (rzeczywiście) poniesionych w danym roku budżetowym wydatkach bieżących i wykazanych po zakończeniu roku obrachunkowego w sprawozdaniu z wykonania budżetu. Takowe stanowisko nie znajduje oparcia przede wszystkim w literalnym brzmieniu przepisu art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty, a właśnie wykładnia językowa winna być, jako pierwsza zastosowana do interpretacji rzeczzonego przepisu. Wysokość dotacji winna być ustalona na początku danego roku i służyć m.in. racjonalnemu zaplanowaniu i prowadzeniu działalności przedszkola niepublicznego w danym roku. Dlatego też rzeczona dotacja stanowi świadczenie jednorazowe, wypłacane w dwunastu częściach, a jej wysokość korygowana może być jedynie rzeczywistą ilością uczniów uczęszczających do przedszkola niepublicznego w danym roku. W przeciwnym razie mielibyśmy do czynienia ze swoistą zaliczką na poczet należnej dotacji, która byłaby ustalana po zakończeniu danego roku budżetowego i stanowiła różnicę pomiędzy zaliczkowo przyznanymi i wypłaconymi środkami, a ustaloną po zakończeniu roku należną dotacją. Niewątpliwie prowadziłyby to w praktyce do wystąpienia nadpłaty bądź niedopłaty po stronie osoby prowadzącej niepubliczne przedszkole i konieczności rozliczenia jej w kolejnym roku.

Odnosząc się do liczby dzieci, w ocenie Sądu rozliczenie dotacji powinno być dokonywane w oparciu o faktyczną liczbę liczbę uczniów w całym roku budżetowym, a nie liczbę uczniów wskazaną we wniosku o udzielenie dotacji.

Powyzsza wykładnia dokonana przez Sąd Okręgowy znalazła swój wyraz w wyliczeniu przedstawionym przez biegłą w opinii uzupełniającej (w wariantcie przedstawionym na stronie 679). Przedmiotowe wyliczenie zostało zaakceptowane przez Sąd z jedną niewielką zmianą - korektą uwzględniającą planowaną kwotę dochodów z tytułu opłat za korzystanie z wychowania przedszkolnego w okresie IX-XII 2013 r. w wysokości 39.566,66 zł (118.700 zł : 3) a nie wysokości 25.024,67 zł (jak przyjęła biegła stosownie do wniosku powódki). Dokonanie tej korekty nie wymagało wiedzy specjalnej a jedynie niewielkiego przeliczenia. Sąd nie podzielił zarzutu powódki, że podstawą tegoż odliczenia od podstawy obliczenia dotacji powinny być dochody wykonane a nie planowane. Przeciwno wykładni prezentowanej przez powódkę przemawia wyżej zaprezentowana wykładnia pojęcia „ustalone w budżecie” użytego w art. 90 ust. 2b.

Jeśli chodzi o roszczenie odsetkowe, to w ocenie Sądu I instancji niewątpliwie zasługiwało ono na częściowe uwzględnienie, gdyż - do zasady - pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia odsetek ustawowych, ale całkowicie wadliwie został wskazany okres objęty skutecznym zarzutem w tym przedmiocie. Pełnomocnik pozwanego stwierdził, że odsetki od dochodzonej przez powódkę należności przedawniły się za rok 2010 i za rok 2011. Sąd miał jednak na uwadze, że odsetki, jako świadczenie okresowe, co do zasady przedawniają się z upływem okresu trzyletniego, i że odsetki za każdy dzień przedawniają się w innym terminie. Tym samym należało się „cofnąć” o okres 3 lat od daty złożenia pozwu. Pozew został złożony przez pełnomocnika powódki w dniu 29 kwietnia 2015 r, co prowadzi do wniosku, że termin przedawnienia odsetek liczonych od należnych dotacji za okres przypadający od 29 kwietnia 2012 r. został przerwany i mogą one być skutecznie w sprawie dochodzone. Zatem odsetki za okres poprzedzający datę 29 kwietnia 2012 r. zostały przedawnione (od wyrównania dotacji za lata 2010-2011). Skoro powódka dochodziła odsetek ustawowych, poczynając od 1 stycznia 2011 r., to należy stwierdzić, że odsetki za okres od 1 do 28 kwietnia 2012 r. uległy przedawnieniu; skuteczny jest w tym zakresie zarzut przedawnienia i roszczenie w tej części musiało zostać oddalone. Za kolejny okres, tj. od dnia 29 kwietnia 2012 r. termin przedawnienia odsetek został przerwany i dlatego też roszczenie w tym zakresie podlegało uwzględnieniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd ten orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając, przy uwzględnieniu, że powódka utrzymała się w swoim roszczeniu w 70%.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana Gmina zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. nieważność postępowania z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej przed sądem powszechnym co winno skutkować odrzuceniem pozwu i zasądzeniem od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu;

2. naruszenie prawa materialnego:

a) art.5 kc poprzez jego niezastosowanie w sprawie pomimo jego podniesienia przez pozwanego i pominięcie w ten sposób okoliczności nadużycia prawa podmiotowego przez powódkę względem pozwanego w sytuacji, gdy w okresie objętym powództwem ustawodawca nie określił w sposób jednoznaczny sposobu wyliczenia dotacji udzielanej przez pozwaną dla powódki, a orzecznictwo sądowe w tej kwestii jest niejednolite;

b) art.90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty poprzez błędne zastosowanie i przyjęcie, że do wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych należy przyjąć wydatki zaplanowane w rozdziale 80148;

c) art.90 ust. 2b w brzmieniu obowiązującym po zmianie w 2013r. ustawy o systemie oświaty poprzez niepomniejszenie wydatków bieżących o dochody za wyżywienie zgromadzone na rachunku utworzonym zgodnie z art.233 ustawy o finansach publicznych;

3. naruszenie przepisów prawa procesowego:

a) art.233 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie opisanym w uzasadnieniu apelacji;

b) sprzeczność ustaleń z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym w zakresie dochodów i wydatków zgromadzonych na rachunku dochodów własnych oraz wydatków ponoszonych na stołówki szkolne zaplanowanych w rozdziale 80148;

c) polegające na nieuwzględnieniu w dokonanym wyliczeniu podstawy obliczenia dotacji dochodów zgromadzonych na wyodrębnionych rachunkach utworzonych na podstawie art.233 ustawy o finansach publicznych, przy jednoczesnym uwzględnieniu wydatków.

Wskazując na powyższe wносиła pozwana o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej zasługiwała na uwzględnienie jedynie w niewielkiej części, a mianowicie w zakresie błędnego uwzględnienia w wyliczeniu podstawy dotacji za okres IX-XII 2013 roku dochodów z opłat rodziców za wyżywieni zgromadzonych na wyodrębnionym rachunku. W pozostałej części apelacja pozwanej była bezzasadna.

Sąd Okręgowy poczynił w przedmiotowej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne i prawne, które to ustalenia Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów apelacji wskazać należy, iż oczywiście bezzasadnym był zarzut nieważności postępowania z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej. Sąd Okręgowy uznając, że roszczenie zgłoszone przez powódkę mogło być dochodzone przed sądem powszechnym, szczegółowo i wyczerpująco uzasadnił swoje stanowisko w tym względzie, odwołując się przy tym do bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego jak i Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Skarżąca w apelacji próbując podważyć pogląd o dopuszczalności drogi sądowej odwołuje się do kilku orzeczeń Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego, próbując tym sposobem wykazać rozbieżność orzecznictwa w tym względzie. W ocenie Sądu Apelacyjnego zabieg ten jest o tyle nieskuteczny, że wskazane orzeczenia bądź to straciły na

aktualności z upływem czasu i zmianą linii orzeczniczej (vide: postanowienie SN z 7.05.1999r., I CKN 1132/97) bądź też mają charakter wybitnie odosobniony (przywołane orzeczenia NSA jak też postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 17.07.2018 r., I A Ca 1448/17). Zwrócić należy uwagę, iż w ostatnich latach linia orzecznicza Sądu Najwyższego jest jednolita i ugruntowana w zakresie dopuszczalności drogi sądowej dla roszczeń analogicznych jak dochodzone przez powódkę w przedmiotowej sprawie, a Sąd Apelacyjny w pełni ją podziela, czemu dawał już wyraz we wcześniejszych swoich orzeczeniach (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14.12.2018 r., I A Ca 568/18). Wystarczy chociażby przywołać ostatnie wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2017 roku, IV CSK 732/16 czy z 27 marca 2019 roku, V CSK 101/18. W tych okolicznościach brak było też podstaw do ewentualnego przedstawiania Sądowi Najwyższemu sugerowanego przez skarżącego zagadnienia prawnego w przedmiocie dopuszczalności drogi sądowej, zwłaszcza w świetle treści uchwały tego Sądu z 8 listopada 2019 roku, III CZP 29/19, gdzie wyraźnie taką dopuszczalność drogi sądowej przyjęto.

Przechodząc do kolejnych zarzutów apelacji pozwanej, nie sposób było podzielić zarzutu naruszenia art. 5 k.c. Skarżąca formułując zarzut nadużycia przez powódkę prawa podmiotowego względem pozwanej odwołała się do braku jednoznaczności w określeniu przez ustawodawcę sposobu wyliczenia dotacji jak też niejednorodności orzecznictwa w tej kwestii. W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższa argumentacja jest chybiona a zarzut naruszenia art.5 k.c. oczywiście niezasadny. W orzecznictwie na tle art. 5 k.c. wskazuje się, że aby skutecznie powołać zarzut naruszenia tego przepisu, należy najpierw zdefiniować konkretną zasadę współżycia społecznego, a następnie wskazać, na czym polega sprzeczność żądania z ową zasadą pamiętając, że zasady współżycia społecznego mają chronić pewne wartości moralne zaś zasady społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa – wartości ekonomiczne. Jednocześnie przyjmuje się, że treść art.5kc nie może wpływać na wykładnię normy prawa materialnego, określającej treść prawa podmiotowego – stąd posłużenie się tą klauzulą wymaga uprzedniego przesądzenia o treści prawa podmiotowego, z którego określony podmiot czyni użytek (vide: wyrok SN z 31.03.2000 r., II CKN 749/98, OSNC 2000/7-8/135).

Skarżąca w istocie nie wskazała jaka to zasada współżycia społecznego czy też zasada społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa stoi na przeszkodzie dochodzeniu roszczenia sformułowanego przez powódkę w pozwie. Trudno bowiem uznać by taką zasadą była niejednoznaczność przepisów prawa czy też niejednorodność orzecznictwa. Zauważyć też należy, że w sytuacji występowania niejednoznaczności przepisów prawa, zasadą jest poddanie ich odpowiednim regułom wykładni, a jak już wyżej wskazano, przy wykładni norm prawa materialnego nie można posługiwać się klauzulami generalnymi sformułowanymi w art.5 kc. Wreszcie podkreślić należy, że wskazywana niejednoznaczność przepisów prawa czy też niejednorodność orzecznictwa w równym stopniu dotyka obu stron procesu, a rzeczą sądu orzekającego jest dokonanie wykładni niejednoznacznych przepisów prawa i odpowiednie odniesienie się do orzecznictwa tej materii dotyczącego.

Brak było też podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji dotyczących zaliczenia do wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach publicznych wydatków zaplanowanych w rozdziale 80148 (stołówki szkolne i przedszkolne). Sąd Okręgowy w tej kwestii słusznie wskazał, że skoro dotacje dla przedszkoli niepublicznych mają być przeznaczone na realizację określonych zadań takich jak kształcenie, wychowanie i opieka, to dla określenia ich poziomu znaczenie mają wszystkie kategorie wydatków ponoszone na realizację wyżej wskazanych zadań bez względu na sposób ich księgowania czy finansowania. Jest rzeczą oczywistą, że w przedszkolach publicznych funkcjonują stołówki, które generują określone koszty ponoszone przez gminę, o czym pośrednio świadczy utworzony wyodrębniony rachunek w celu gromadzenia dochodów na wyżywienie z wpłat rodziców – którego to dotyczy kolejny zarzut apelacji. W takiej sytuacji całkowicie niezrozumiale brzmią wywody skarżącego, że wydatki zaplanowane w rozdziale 80148 dotyczą wyłącznie stołówek szkolnych – mimo jednoznacznego wyszczególnienia w zestawieniu wydatków pozwanej za poszczególne lata, że rozdział 80148 dotyczy stołówek szkolnych i przedszkolnych, co z kolei koreluje z faktem, że w rozdziale 80104 dotyczącym przedszkoli brak jest paragrafu obejmującego koszty funkcjonowania stołówek (vide: zestawienia wydatków budżetowych za sporne lata – w aktach).

Zasadnym okazał się natomiast zarzut apelacji dotyczący uwzględnienia przy określaniu podstawy wyliczenia dotacji za okres IX-XII 2013 rok, dochodów za wyżywienie uzyskanych z wpłat rodziców, zgromadzonych na wyodrębnionym rachunku.

Sąd Okręgowy określając wysokość dotacji należnej powódce w roku 2013 dostrzegł co prawda, iż w trakcie tegoż roku dokonano zmiany treści art.90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty w ten sposób, że wyraźnie wyłączono z podstawy wyliczania wysokości dotacji opłaty za korzystanie z wychowania przedszkolnego i za wyżywienie (jako opłaty stanowiące dochód gminy). Jednocześnie uwzględnił jedynie w swoim wyliczeniu opłaty za korzystanie z wychowania przedszkolnego w kwocie 39.566,66 złotych, pomniejszając o nie podstawę obliczenia dotacji, a pominął konieczność wyłączenia z tej podstawy opłat za wyżywienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, prawidłowe obliczenie podstawy wyliczenia dotacji za okres IX-XII 2013 rok winno obejmować wskazane przez biegłą w tabeli z k. 679 akt – Podstawa kwoty dotacji dla przedszkola na IX-XII 2013 pozycje: planowane wydatki na utrzymanie przedszkola publicznego – 2.011.990,08zł, dokształcenie i doskonalenie nauczycieli – 3.000 zł, pozostała działalność – 22.025,92 zł, zespoły obsługi ekonomiczno-administracyjnej szkół – 16.225,81 zł, stołówki szkolne i przedszkolne – 52.855,06 zł co daje kwotę 2.106.096,87 zł. W związku z powołaną wyżej zmianą treści art.90 ust.2b ustawy o systemie oświaty, brak było podstaw do powiększanie tak obliczonej podstawy dotacji o środki zgromadzone na wydzielonym rachunku, jak to uczyniła błędnie biegła. Z kolei z uwagi na wskazaną zmianę należało pomniejszyć podstawę dotacji o zaplanowane w budżecie pozwanej dochody z opłat za korzystanie z wychowania przedszkolnego (dział 801, rozdział 80104, paragraf 82515) z tym, że nie o 1/3 tych dochodów, jak to uczynił sąd I instancji, lecz o całość tych dochodów, czyli 118.700 złotych. Zauważyć bowiem należy, że podstawą wyliczenia dotacji tak za okres I-VIII 2013 jak i IX-XII 2013 były planowane wydatki pozwanej za cały rok 2013, a nie proporcjonalnie do danej części roku 2013, stąd i planowane opłaty za korzystanie z wychowania przedszkolnego winny być uwzględniane za cały rok 2013. Ostatecznie więc podstawę wyliczenia dotacji za okres IX-XII 2013 rok stanowiła kwota 1.987.396,87 zł (2.106.096,87-118.700). Uwzględniając liczbę przedszkolaków w przedszkolach publicznych w tym okresie (2.867) otrzymujemy dotację na jednego ucznia przedszkola publicznego w kwocie 693,20 zł, a po pomnożeniu jej przez liczbę uczniów w przedszkolu niepublicznym (146) i pomniejszeniu o 25% (dotacja dla przedszkoli niepublicznych wynosiła 75% dotacji dla przedszkoli publicznych), łączna kwota dotacji za wskazany okres wynosi 75.905,40 zł, a za cały rok 2013 – 250.997,32 zł. Pozwana wypłaciła powódce za rok 2013 dotację w kwocie 198.509,68 zł co oznacza, że niedopłata za ten rok wynosi 52.487,64 złotych. Łącznie więc kwota należna powódce od pozwanej z tytułu zaniżenia dotacji za lata 2011-2013 wyniosła kwotę 146.232,71 złotych.

Konsekwencją zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej roszczenia głównego była też konieczność zmiany orzeczenia o kosztach procesu za I instancję. Ostatecznie powódka wygrała w 65,4%, co uwzględniając koszty poniesione łącznie przez obie strony – 22.434 zł (14.217 zł powódka i 8.217 zł pozwana) oznacza, że pozwana winna koszty te ponieść do kwoty 14.671,84 zł. Uwzględniając koszty przez nią już poniesione (8.217zł) należało więc zasądzić od niej na rzecz powódki kwotę 6.454,84 zł. Koszty nieopłacone przez strony wyniosły z kolei 7.169,11 zł, co uwzględniając wynik procesu oznaczało, że z tej kwoty powódka winna uiścić kwotę 2.480,51 zł zaś pozwana kwotę 4.688,60 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji na mocy art.386 § 1 k.p.c. w części reformatoryjnej, a na mocy art. 385 k.p.c. w części oddalającej apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na mocy art.100 k.p.c. stosunkowo je rozliczając. Koszty poniesione przez strony w postępowaniu apelacyjnym wyniosły łącznie kwotę 15.936 zł (4.050 zł powódka i 11.886 pozwana), co przy uwzględnieniu wygranej pozwanej jedynie w 6,68% oznaczało, że powódka winna ponieść te koszty jedynie w kwocie 1.064,52 zł (4.050x6,68%), a więc należała się jej od pozwanej kwota 2.985,48 zł tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej (4.050-1.064,52).

(...)